

digt at nedsætte Taksterne yderligere. Ja, det vilde være meget ønskeligt, om man kunde gøre dette. Foreløbig tror jeg dog ikke, det vilde være god Finanspolitik i den nærmeste Tid at gaa til en saadan Nedsættelse. Man maa først være ganske sikker paa, at Balance er opnaaet for Statsvirk-somhederne, inden man gaar til saadanne Skridt.

Det ærede Medlem mente, at Udbyttet af de indirekte Skatter havde været mindre. Men her maa jeg modsige det ærede Medlem, thi for April Maaned i Aar er Forholdet dette, at Udbyttet har været ca. $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. større end for April Maaned i Fjor. Det er jo ogsaa et af de Tegn, som statsfinansielt maa bemærkes.

Det ærede Medlem bebrejdede mig endvidere, at jeg havde stillet i Udsigt at komme til lavere Skatter. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har det, om det er en Udtalelse ved et Møde ude i Landet, det ærede Medlem sigtede til (*Korsgaard*: Ja!). Det, jeg sagde ved dette Møde i min Valgkreds, var nøjagtigt det samme, som jeg har sagt her i Tinget, nemlig dette: Det første Maal er Balance, naar Balance er naaet, maa vi imidlertid ikke stille os tilfreds dermed; vi maa ikke ophøre med vore Bestræbelser for at reducere Udgifterne, fordi Balance er naaet, thi bagved dette første Maal, som vi jo endnu langt fra har naaet, at sikre Balancen, ligger et andet, som ogsaa bør tilstræbes, og som ikke bør lades af Syne af nogen som helst Regering, og det er dette at komme til en Nedsættelse af de Skatter, som er alt for høje. Og heri troede jeg, det ærede Medlem var enig med mig. Naar det ærede Medlem i sin Tid, da vi behandlede Formue- og Indtægts-skatten, var ivrig for at faa indført en Bestemmelse om, at netop disse Satser skulde revideres om to Aar, troede jeg, at der deri fra det ærede Medlems Side laa en vis Forventning, et vist Haab i alt Fald, om, at det om to Aar skulde være muligt at reducere disse alt for høje Satser. I hvert Fald mener jeg, at det ikke kan vække overdrevne sangviniske Fornemmelser hos nogen, naar jeg siger, at vi nærmer os Balance, men det er ikke sikkert, at vi naar den, og naar vi har naaet Balance, maa vi sætte os det nye Maal, der skal naas, ved fortsat Reduktion af Udgifterne, ogsaa at naa til at reducere de alt for høje Skatter.

Det ærede Medlem dvælede ved forskellige Samfundsspørgsmaal af stor Betydning, og det er altid en Fornøjelse at høre det ærede Medlems Udviklinger, der er klare og logiske og vidner om, at han er

en Mand, der med Indsigt følger Forholdene. Hvad det ærede Medlem bemærkede om Byggeriet og Fragtnedsættelser, vil det være naturligt, at min højtærede Kollega Indenrigsministeren, under hvem disse Sager ligger, udtaler sig om. Hvad den almindelige Politik overfor de valutavage Lande angaar, agter Regeringen ikke at ændre det Standpunkt, den har indtaget i saa Henseende. Vi agter vedblivende ikke at gaa til Importforbud og Importregulering, og Grundene dertil har jeg jo mange Gange angivet. Jeg tror, at saadanne Importforbud og Importreguleringer, rettede mod de valutavage Lande, for det første vilde give et slemt Tilbageslag. De vilde ganske sikkert blive efterfulgt fra de valutavage Lande — her tænker jeg særlig paa Tyskland — af Gengældelsesforanstaltninger. Dernæst vilde det medføre en ganske overordentlig Usikkerhed i alle vore Handels- og Omsætningsforhold, naar disse Forhold administrativt kunde ændres, saa at sige fra Dag til Dag. Og endelig vilde det med fuldkommen Nødvendighed — saaledes som det ogsaa er blevet sagt fra de ærede Medlemmers Side her i Salen, der er stemt for saadanne Foranstaltninger — medføre en Genindførelse af Prisreguleringssystemet, af Statsindgreb paa forskellig Maade, thi man kan ikke give Indførselsforbud, mere eller mindre almindelige og varige, uden at man maa hindre dem, der ved et Tilfælde ligger inde med store Lagre, i at udnytte den Monopolstilling, de derved vil faa. Det er ganske logisk af dem, der hævder det, at sige, at dertil hører vidtgaaende indenlandske Reguleringsforanstaltninger, og saadanne Foranstaltninger har vi dog alle været glade ved, at vi er kommet ud over, og ikke mange ønsker, at de maa blive genindført. At det ikke blot er her i Landet, man nærer Bekymring for alle de Konsekvenser, der kan følge af en saadan Politik, viser bedst, hvad der for nylig er foregaaet i Sverige. I Sverige er man ikke bange for Beskyttelse. Der er den fundamentale Forskel paa Sveriges og vor Stilling i den Henseende, at det svenske Landbrug er merindførende og som Følge deraf ønsker Beskyttelse, medens det danske Landbrug er eksporterende og ikke ønsker Beskyttelse. Der er en saa fundamental Forskel, at den ganske naturligt i høj Grad har paavirket Sveriges Handelspolitik allerede for mere end en Menneskealder tilbage. Men trods dette og trods det, at det mægtige socialdemokratiske Parti, der regerer i Sverige, foreslog og det meget indflydelsesrige konservative Parti, delvis i alt Fald, støttede denne Foranstalt-